

seende stille deres Forventninger for høit, idet de ønske at faae Bessyttelse for et Territorium, hvis Udstrækning overskrider den Grændse, som efter de almindelige internationale Forhold kunde blive Landets egne Fiskere tildeel. 3 Somile er jo den almindelig vedtagne Grændse, indenfor hvilken man anseer Kystens Beboere for at have ubeløkkende Udgang til Fiskeriet; men indenfor denne Grændse, drives der paa de færreste Steder paa Sjyllands Vestkyst Fiskeri; dette drives længere ude i Søen, muligviis med Undtagelse af det Sted, som det ærede Medlem nævnte, ved Graabyh. Jeg kommer nu til det Foredrag, vi hørte af den ærede sidste Taler. Jeg havde naturligviis ventet mig, at han med megen Varme skulde have udtalt sig mod Bevillingen til Stutteriet og paa det Kraftigste havde anbefalet Thinget at vedtage det Forslag, som er stillet af Udvalgets Fleertal. Den ærede Taler troede, at jeg maatte være kommen til et andet Resultat end det, jeg kom til i forrige Møde, idet mine Udtalelser skulde gaae ganske i samme Retning som de, han anførte idag; mine Ansæelser om Hesteavl skulde i det Hele taget være de samme som hans. Jeg skal dertil bemærke, at naar jeg udtalte mig om, hvilken Vej jeg troede, at man skulde gaae, naar man vilde gjøre Noget for Landets Hesteavl, saa var det Udtalelser om mine egne personlige Ansæelser om, hvad der var det Rigtige; men jeg tilføiede, at jeg var i Minoritet i saa Henseende, idet de $\frac{1}{10}$ af Landets Hesteopdrætttere vare af en anden Ansæelse end jeg, og Rigsdagen og de tidligere Regjeringer ere gaaede en ganske anden Vej. Jeg bøier mig i saa Henseende for, hvad Majoriteten anseer for at være det Rigtige, og saalænge jeg har med Bestyrelsen af Stutteriet og med Anvendelsen af Pengemidlerne til Dphjælpning af Landets Hesteavl at gjøre, skal jeg loyalt gaae i den Retning, som jeg troer, at det er Rigsdagens Wille, at man skal gaae. Den ærede Rigsdagsmand meente, at det var en ugrundet Indvending at fremkomme med, at det skulde være ubetimeligt nu at nedlægge Stutteriet. Jeg troer, at jeg paaviste igaar, hvorfor jeg fandt det ubetimeligt;

det var ingenlunde af de Grunde, som den ærede Rigsdagsmand fremkom med, men det var, fordi der forestaaer Loven af 1862 en snarlig Revision, og fordi jeg anseer Stamstutteriet for at staae i noie og inderlig Forbindelse med de øvrige Foranstaltninger til Dphjælpning af Landets Hesteavl. Jeg finder det ingenlunde ubetimeligt at nedlægge Stutteriet, fordi det er, hvad det ærede Medlem kaldte en Fornemhedsforanstaltning; jeg veed slet ikke, hvad Stutteriet har med Fornemhed at gjøre. Jeg hørte den ærede Rigsdagsmand for Bornholm (Kofod) sige, at Stamstutteriet var indrettet og de dertil hørende Foranstaltninger trufne for at tilfredsstille Storbønderne, for at de kunde faae Stadsheste. Men det er jo dog en bitterlig Sag, at Storbønderne ikke kunne faae Heste at kjøbe fra Stutteriet. Nei, naar Storbønderne ville have ikke alene smukke Heste, men kraftige og dygtige Heste, søge de dem i Dybskland og Evertig, og dette gjælder ikke alene Storbønderne, men ogsaa, naar jeg skal domme fra, hvad jeg seer paa Kjøbenhavns Gader, de store Hestehandlere. Det er hos dem, man seer disse Heste, som ikke kunne produceres her i Landet. Man vil ikke producere saadanne Heste her i Landet. Nei, lader os ogsaa opgive at producere Halvblodsheste og at faae flere Penge ind for dem, end vi faae for vore Heste af Landracen, men man kan dog ikke opgive Bestræbelserne for at forbedre og forædle Landracerne. Den ærede Rigsdagsmand fremdrog Udtalelser, som foreligge i forskellige tidligere afgivne Betænkninger over Stamstutteriet. Jeg maa gjøre opmærksom paa, at disse Betænkninger ligge tilbage i Tiden, og at den nye Ordning af Stamstutteriet jo ikke er mere end nogle faa Aar gammel. Jeg troer, som jeg igaar udtalte, at man er kommen ind paa en ny Vej, og netop denne Ansæelse deles af et meget stort Antal Medborgere her i Landet, af mange Medlemmer af Thinget og af mange Landmænd, som overbeviste sig om Stutteriets Tilstand under sidste Rigsdagssession og under Landmandsforsamlingen i Kjøbenhavn i Sommer. Hvorfor vil man da forlade den Vej, som man nu er kommen ind paa, og ikke vente de 2 Aar, indtil man kan see, hvilke